

STEREO

ΜΙΚΗ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ

EMI

Columbia

ΤΑ ΛΑΪΚΑ

ποίηση
ΜΑΝΟΥ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ

ΜΑΝΩΛΗΣ
ΜΗΤΣΙΑΣ

ΠΛΕΥΡΑ Α'

ΤΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ ΕΧΕΙ ΚΑ'Υ'ΜΟ
(Μ. Μητσιᾶς - Τ. Τσανακλίδου)

ΜΙΑ ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ ΣΤΗ ΣΚΕΠΗ
(Μ. Μητσιᾶς)

Σ' ΑΥΤΗ ΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ
(Μ. Μητσιᾶς - Τ. Τσανακλίδου)

Η ΠΟΡΤΑ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΗ
(Μ. Μητσιᾶς - Τ. Τσανακλίδου)

ΚΑΘΕ ΠΡΩ'Ι ΠΟΥ ΞΑΝΑΡΧΙΖΕΙ
(Μ. Μητσιᾶς)

ΖΩΗ ΜΙΚΡΗ (ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΜΙΚΡΟ)
(Μ. Μητσιᾶς - Τ. Τσανακλίδου)

ΠΛΕΥΡΑ Β'

ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ΞΕΝΟΣ ΠΟΥ ΠΕΡΝΑ (Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ)
(Μ. Μητσιᾶς - Τ. Τσανακλίδου)

ΤΟ ΨΩΜΙ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΓΛΥΚΟ
(Μ. Μητσιᾶς)

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΔΥΣΚΟΛΟ ΚΑΙΡΟ
(Μ. Μητσιᾶς)

ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΦΕΥΓΕΙ ΣΤΙΣ ΟΚΤΩ
(Μ. Μητσιᾶς)

ΕΧΕΙ Ο ΘΕΟΣ
(Μ. Μητσιᾶς - Τ. Τσανακλίδου)

ΗΡΘΑΝ ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ
(Μ. Μητσιᾶς)

Ένορχήστρωση και Διεύθυνσις ὀρχήστρας
ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΗΛΑΙΔΟΝΗΣ

SIDE 1

THE YOUNG MAN IS SAD
A BAT ON THE ROOF
IN THIS NEIGHBOURHOOD
MY DOOR IS OPEN
EVERY MORNING IT STARTS AGAIN
SHORT LIFE

SIDE 2

I' M THE PASSING STRANGER
MY BREAD IS SWEET
IN THOSE DIFFICULT TIMES
THE TRAIN LEAVES AT EIGHT
IT' S WITH GOD
AND THEN CAME THE PROBLEMS

Orchestra arranged and conducted by
ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΗΛΑΙΔΟΝΗΣ

Τὴν παραγωγή ἔκανε ὁ Γιώργος Μακράκης, ἡχολήπτης ἦταν ὁ Τάκης Φιλιππίδης, ἐνῶ ἡ μακέττα ὄφειλε-
ται στὸν ζωγράφο Μίνω Ἀργυράκη. Ἡ ἠχογράφηση ἔγινε στὰ Studios τῆς Columbia, Ἰούλιο 74.

ΜΙΚΗ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ

ΤΑ ΛΑΪΚΑ

ποίηση ΜΑΝΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ

ΜΑΝΩΛΗΣ ΜΗΤΣΙΑΣ

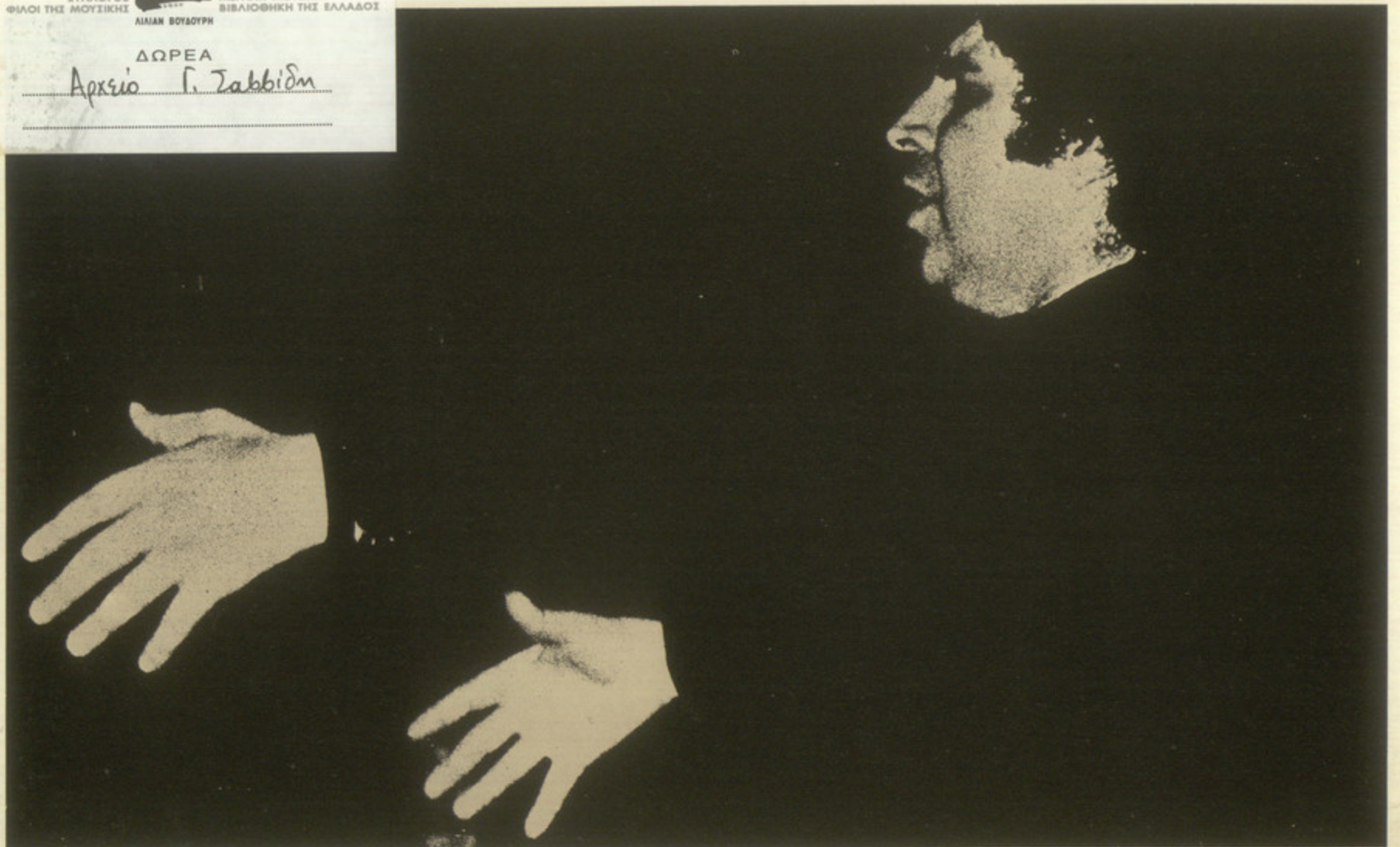

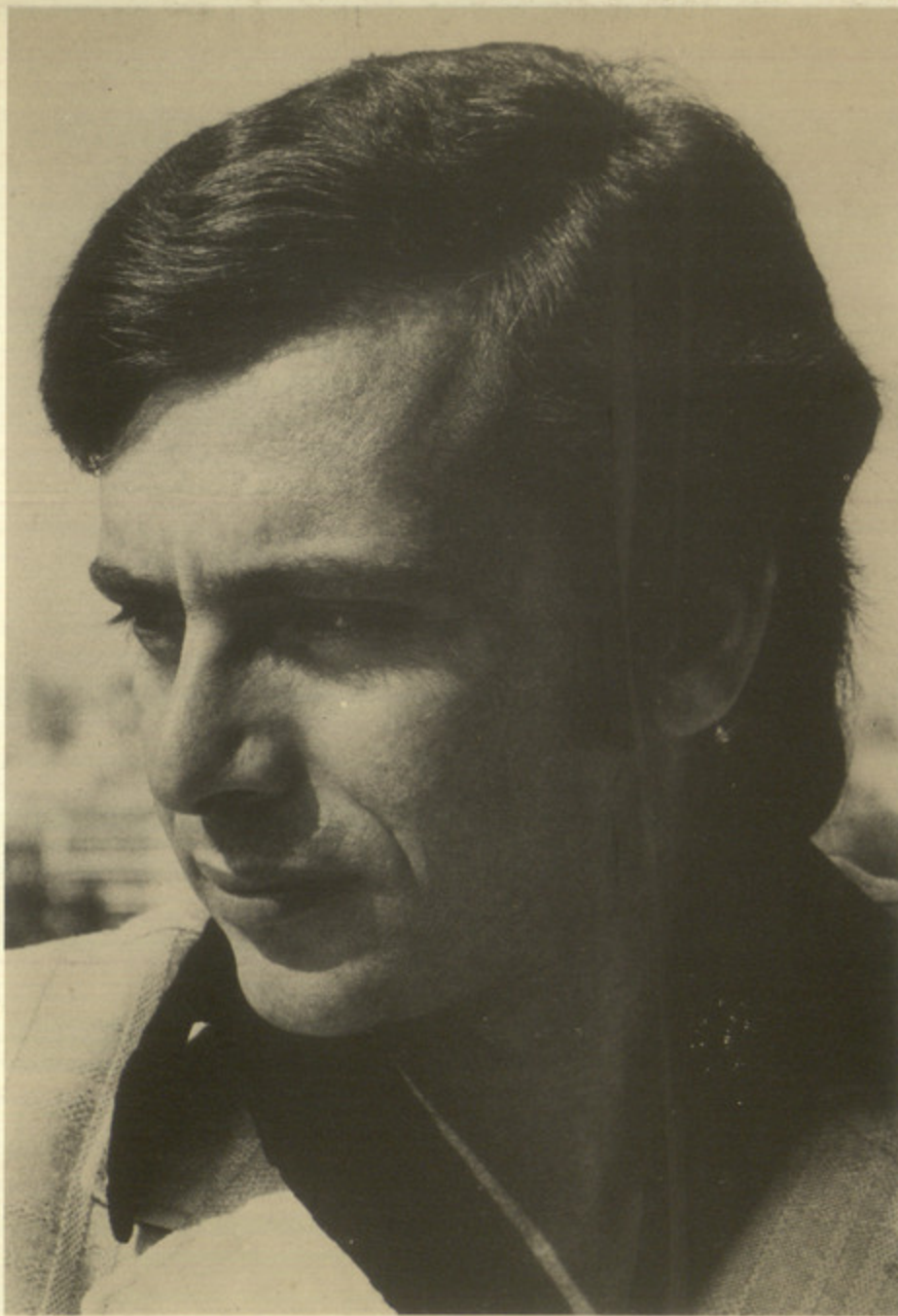
ΣΥΛΛΟΓΟΣ
ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ
ΛΙΛΙΑΝ ΒΟΥΣΟΥΡΗ

ΜΕΓΑΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΩΡΕΑ

Αρχειο Γ. Zabbidm

ΤΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ ΕΧΕΙ ΚΑΗΜΟ

Τό παλληκάρι έχει καημό
κι' εγώ στά μάτια τό κοιτώ.
Και τό κοιτώ και δέν μιλω
άπόψε πού έχει τόν καημό.

Βδομάδα πάει χωρίς δουλειά
κι' έξω χιονίζει και φυσά.
Χωρίς τσιγάρο και δουλειά
άπόψε μου σκίζει την καρδιά.

Τό παλληκάρι έχει καημό
και σε κανένα δέν μιλά.
Μά όταν κοιτάει τόν ουρανό
άπόψε τό δάκρυ μου κυλά.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ ΣΤΗ ΣΚΕΠΗ

Μιά νυχτερίδα στη σκεπή

φυλάει τό σπιτικό μου.
Ποιός άραγε θα σού τό πει
νά μάθεις τόν καημό μου.

Σού στέλνω χαιρετίσματα
κι' ό άνεμος τά παίρνει
κι' άν πέσουν και στά κύματα
πίσω ξανά τά φέρνει.

Μετρώ τις μέρες που περνούν
κι' αυτές πού ήσουν κοντά μου.
Μά βλέπω ίδια πώς πονοούν
τά μάτια κι' ή καρδιά μου.

Σ' ΑΥΤΗ ΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

Σ' αυτή τη γειτονιά
και βράδυ και πρωί
περάσαμε και χάσαμε
όλόκληρη ζωή.

Σ' αυτή τη γειτονιά
μάς πήραν οι καημοί.
Μάς πήραν και μάς πρόδωσαν
για μία μπουκιά ψωμί.

Σ' αυτή τη γειτονιά
μέσ' τό μικρό στενό.
Χαθήκαμε και ζήσαμε
μακριά κι' άπ' τό θεό.

Η ΠΟΡΤΑ ΜΟΥ ΕΙΝ' ΑΝΟΙΧΤΗ

'Η πόρτα μου είν' άνοιχτή
άν κάποτε γυρίσεις,
έκτός κι' άν θές να ξεχαστείς
και να μέ λησμονήσεις.

'Εχω νερό για να πλυθείς,
κρεββάτι έχω στρωμένο.
Κι όταν πλυθείς και χτενιστείς
ξάπλωσε για να κοιμηθείς.

'Η πόρτα μου είναι άνοιχτή
και τά παράθυρά μου.
Μά πέρασε όλη μου ή ζωή
κι' είν' άδεια ή καρδιά μου.

ΚΑΘΕ ΠΡΩΙ ΠΟΥ ΞΑΝΑΡΧΙΖΕΙ

Κάθε πρωί πού ξαναρχίζει
μάς έχει πάρει την καρδιά μας.
Στις φάμπρικες μία ιστορία
ζυμώνεται στά δάκρυά μας.

Μά ποιός πονάει για όλα αυτά
και ποιός γι' αυτά θα κλάψει.
Ποιός θα μιλήσει στο θεό
και ποιός θα του τά γράψει.

Μέσ' τά γιατιά και μέσ' τη σκόνη
στις άγορές και στά σφαγεία,
κι' άπ' τό στρατό, γραμμή τιμόνι,
και στά παλιά μηχανουργεία.

ΖΩΗ ΜΙΚΡΗ (Τό σπίτι μου είναι μικρό)

Τό σπίτι μου είναι μικρό
και δέν χωράει ή άγάπη μου.
Πές μου πού θάρθω να σε βρω.
Τό σπίτι μένει σκοτεινό,
κι' έχει τη νύχτα μοίρα του,
και δέν χωράει τόν ουρανό.

Ζωή μικρή, ζωή πικρή
πληγή με τό μαχαίρι,
φτώχεια, φαρμάκι, δάκρυα,
χειμώνα - καλοκαίρι.

Τά παραθύρια είναι φωλιές
για τά πουλιά της άνοιξης
και για τις άδειες άγκαλιές.
Κι' είν' ή καρδιά μου μοναχή,
κι' είναι τό σπίτι πού άφησες
σα νύχτα με πολλή βροχή.

ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ΞΕΝΟΣ ΠΟΥ ΠΕΡΝΑ (ΔΙΚΑΣΤΗΣ)

'Εχει ή άγάπη τόν καημό
κι' ή ξενιτειά τό δρόμο.
'Ο στρατιώτης τ' όπλο του
κι' ό δικαστής τό νόμο.

Μά εγώ είμαι ξένος πού περνά
γι' αυτούς πού με ξεχάσανε.
Κι' αυτά πού με δικάσανε
πίνουν τό αίμα μου ξανά.

'Όπου έχει μαύρη την ψυχή
έχει και τό μαχαίρι.
Κι' όπου τό φίδι καρτερεί,
έκει 'ναι περιστέρι.

ΤΟ ΨΩΜΙ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΓΛΥΚΟ

Τόν πρώτο χρόνο φάμπρικα
τόν άλλο στά ψυγεία.
Χωρίς να θέλω βρέθηκα
μέσ' στά μηχανουργεία.

Μά τό ψωμί μου είναι γλυκό
και τό κρασί ζαλίζει.
Τώρα πού έμαθα κι' εγώ
ή ρόδα πώς γυρίζει.

Τήν πρώτη μέρα γέλασες
τήν άλλη μου μιλοούσες.
Χωρίς να θέλω έπαιρνα
τό δρόμο πού γυρνούσες.

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΔΥΣΚΟΛΟ ΚΑΙΡΟ

Σ' αυτό τό δύσκολο καιρό
μπερδεύτηκα για να σε βρω.
Χωρίς καμιά παρηγοριά
και με μιάν άρρωστη καρδιά.

Πέρασα δρόμους και στενά
μά ήταν τά σπίτια σκοτεινά.
Φαρμάκι τό ψωμί πικρό
πούτρωγα μέχρι να σε βρω.

'Εχασα τη μισή ζωή
κι' είν' ή ψυχή μου μία πληγή.
Πού πρέπει να σε ξαναβρω
σ' αυτό τό δύσκολο καιρό.

ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΦΕΥΓΕΙ ΣΤΙΣ ΟΚΤΩ

Τό τραίνο φεύγει στις όχτώ
ταξίδι για την Κατερίνη.
Νοέμβρης μήνας δέν θα μένει
να μή θυμώσαι στις όχτώ
τό τραίνο για την Κατερίνη
Νοέμβρης μήνας δέν θα μένει.

Σε βρήκα πάλι ξαφνικά
να πίνης ούζο στοδ Λευτέρη.
Νύχτα δε θάρθει σ' άλλα μέρη
νάχεις δικά σου μυστικά,
και να θυμώσαι ποιός τά ξέρει.
Νύχτα δε θάρθει σ' άλλα μέρη.

Τό τραίνο φεύγει στις όχτώ
μά έσύ μονάχος έχεις μένει.
Σκοπιά φυλάς στην Κατερίνη
μεσ' την όμίχλη πέντε - όχτώ,
μαχαίρι στην καρδιά σου έγινη.

ΕΧΕΙ Ο ΘΕΟΣ

'Εδώ δέν είναι τό Πασαλιμάνι
μήτε χαρά για ν' άκουστεί.
Εάν μια φωνή ό κόσμος σου με φτάνει
άπό παλιά κι' άξέχαστη γιορτή.

Μου λές πώς πέρασε ό καιρός,
κι' όλο πώς έχει ό θεός.
Πώς έχει και δέν μάς ξεχνάει
τήν κάθε πρώτη του μηνός.

'Εδώ δέν έχει πόρτα να χτυπήσεις,
μήτε κορίτσια να μιλάς.
Κι' ό δρόμος πού σε λίγο θα γνωρίσεις
θέλει κι' αυτός να τόν παρακαλάς.

ΗΡΘΑΝ ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΝΩΡΙΣ (Φεύγουν οι μέρες κι' ό καιρός)

'Ηρθαν τά βασάνα νωρίς
κι' ούτε να κλάψεις δέν μπορείς.
Πρωί σε πνίγει ό καημός
και βράδυ ή πίκρα καθενός.

Φεύγουν οι μέρες κι' ό καιρός
μά την καρδιά να ξέρεις, πώς
όσο στο χόμα την πατάς
ύστερα πιό ψηλά πετάς.